

HÁROM HÁBORÚS VERS

JOVAN HRISTIĆ

AKIK TEGNAP MEGHALTAK

Akik tegnap meghaltak mit sem tudnak
a ma öldöklései, a ma gyűlölködései
a ma szégyene, a ma meghurcoltatása és a ma hazugságai felől.

Elmentek, abban a hitben, hogy amit láttak
a legszörnyűbb, mi látható, s ránk hagyták kivárni a végét.
Megtudni soha nem fogják, hogy bennünket valami még szörnyűbb vár.

S ha a mi időnk is lejár, meghalunk abban a hitben, kik utánunk jönnek,
megérik mégis mindennek a végét. De ők még csak akkor
látnak olyan dolgokat, melyekre mi legszörnyűbb álmainkban sem
[gondoltunk volna.

BARÁTAIM, TÉNYLEG BARÁTOK VOLTUNK

The wheel is come full circle, mondja Shakespeare
Mi pedig: Hol voltál? Sehol. Mit csináltál? Semmit.
Fizetünk tetteinkért, s azért, mit soha meg nem tettünk.

A dolgok hátborzongatóan szabályos időközökben ismétlődnek.
A holtak lábra kapnak, élőket gyilkolnak, elsüllyedtek birodalmak
[föltámadnak,
Az ősi gyűlölet ki nem hunyt: órája, hogy üssön, arra várt csak.

Barátaim, tényleg barátok voltunk,
avagy átvertük egymást? Találhatunk-e valaha
be nem mocskolt, szűz teret egymás szemébe nézni csak még egyszer.

TRÓJA

Itt az ideje ökönyvek véres meséit újra föllapozni
arról, hogyan rombolták le az akhájok Tróját, s öltek le minden trójait,
s miként éltették őket ezért. Trójáról pedig egy szót se többet.

Az istenek halálra ítélték a trójaiakat, idegen dalokban éljenek csak,
miket megírni azok fognak, kiknek saját dalaik soha nem voltak,
s nevüket is csak úgy jegyzi majd: Trója lerombolói ők voltak.

1992 októbere

CSAPÓ Julianna fordítása